

JUVENTUS

a Bartók Béla Elméleti Líceum diáklapja, 2015/2016-os tanév, 5. szám, ingyenes

TE IS HIÁNPZOL MAJD!

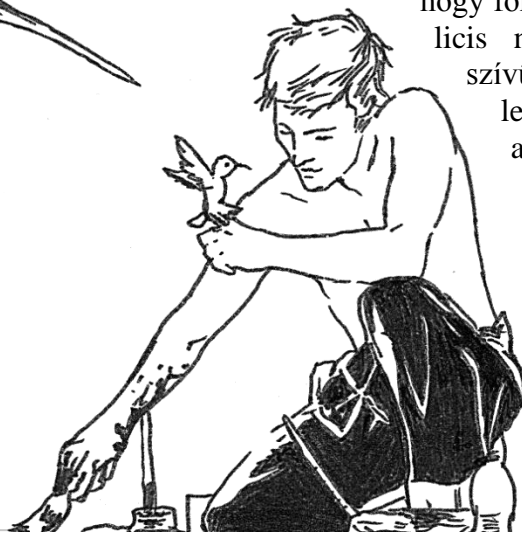
Tartalmas évekről van szó; olyanokról, amelyek talán a legmeghatározóbbak személyiségünk kialakulásában és amelyek pillanatait akár örökre megjegyezzük, s melyek felidézése most nektek a legfájdalmasabb, kedves ballagók! Mert ezekben az években kezded megtapasztalni az élet igazi, valós oldalát: mert részese voltál egy társaságnak, megtanultál a saját lábadon állni, kapcsolatokat kialakítani; mert talán életre szóló barátokat szereztél: ott voltál, amikor sírt vagy nevetett, amikor győzött vagy veszített, amikor örült vagy szomorkodott.

Már jó néhány év telt el azóta, hogy egy akkori tizenkettedikes, panaszkodásaimra reagálva ezt mondta: "Húha! Sose kívánjátok már azt, hogy vége legyen a sulinak; majd meglátjátok, hogy a licsis évek is milyen gyorsan elrepülnek, és csak azon fogtok tünődni, hogy vége!". Akkor még nem igazán értettem ennek az értelmét; sőt, el sem tudtam képzelni, miért is állítaná ezt bárki. Sokszor az az egy óra egy örökkévalóságnak tűnt, és azt kívántam, bárcsak ott tartanék, ahol most Ti, kedves ballagók! Most viszont, hogy nekem is már csak 2 évem maradt hátra a ballagásig, csak ámulni tudok azon, hogy az idő milyen felfoghatatlan gyorsasággal pergeti le előttünk az éveket, és csak azon kapom magam, hogy a szemem előtt repültek el ezek az évek. Évek, melyek pillanatai teljessé teszik életünk, melyek mosolyt csálnak arcunkra legszomorúbb napjainkban is. Melyek nélkül te már nem lennél te, és én már nem lennék én.

Végignézek rajtatok és látom, hogy lélekben ti már készen álltok mindarra, ami ezután vár benneteket, mert vonz a kíváncsiság az új felé; mert ti már kiélveztétek a licsis életet és most új tapasztalatokra szomjaztok. Látom viszont azt a vágyakozást is, amely arról árulkodik, hogy hiányozni fognak számotokra ezek az évek, főleg a társaság, a közös kávézások, az osztálylógások, a megosztott utolsó falat szendvics, a viták, mert ezek mind hozzátok tartoztak.

Kissé lehangoltan kezdtem neki ennek a cikknek, mert tudtam, hogy főként hozzátok szól és úgy érzem, sok licsis nevében mondhatom azt, hogy a szívükhöz nőttetek; az egyik legaktívabb generáció voltatok. És azon pillanatok és élmények sokasága, amit együtt éltetek/éltünk meg teszitek széppé emlékeinket; mert ha akarnád sem felejthetnéd el őket.

Folytatás a 2. oldalon

Most egy új kihívás következik számodra; lehet, hogy táncos, énekes, infós, sportoló vagy, esetleg aktív Juvis, DÖKös életet éltél, de ettől függetlenül, akármilyen mértékben is, de megmutattad egyéniséged itt, ebben a néhány évben. Senki sem lesz már olyan diák, mint amilyen Te voltál, és köszönettel tartozunk azért, mert általad az iskola diáksága színesebb lett!

És a legfontosabb, amit köszönünk Nektek, azon élménytöredékek sokasága, melyek talán mivoltunkat is meghatározzák, mert már hozzánk tartoznak, és mert általatok szereztük őket! Kellemes olvasást kívánok mindenkinek a Juvihoz és egy idézettel kívánom Nektek, ballagóknak azt, hogy merjetek álmodni, cselekedni, akadályoknak ütközni, tanulni, segíteni és őszintének lenni. Bízom benne, hogy ugyanilyen kiváló emberekkel találkozhatok majd később, mint amilyenek már most vagytok, mert ugye majd meglátogattok bennünket is néha?

„Elbocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg. Most eredj és élj, mert a világ a tied!”

- Hamvas Béla

Dia :)

DÖK-oldal

KötőDÖK

Az iskola olyan, mint a második otthonunk... Az épület lassacskán szimbólummá válik, miután az utolsó élményeket is elraktároztuk és végzünk életünk e szakaszával is.

Ez az épület fog beugrani minden alkalommal, amikor meghallod az „iskola” szót: az osztályod, osztálytársaid, tanáraid, az összegyűjtött élménysorozatokat, amelyeket megtapasztaltál az utóbbi évek során.

Ballagók, gratulálok nektek, nem csak azért, mert sikerült a tizenkét osztályt lezárnotok, hanem azért is, mert fenntartottátok azt a kötődést és motivációt (bármilyen legyen az), hogy felkeljete nap, mint nap, és építsetek a már megszerzett alapra minél többet.

Igenis, kötőDÖK, kötődünk az iskolához, hiszen tanulmányaink nagy részét itt végezzük, ugyanakkor megismerhetünk különböző embereket, fejlődünk az évek során. Hasonlóan, a DÖK is kötődik hozzátok. Számptalan módon díszítette a mindennapokat arra való törekvésünk, hogy a diákokat mégjobban egymáshoz, a DÖK-höz, iskolánkhoz kössük.

Végül egy idézettel fejezném be, ezzel elbúcsúzva a ballagóktól:

**„Mert az égi útnak elve:
kúszva, vérzön énekelve,
portól, sártól piszkosan,
menni mindig, biztosan.”**

(Dsida Jenő)

Metzi

Emlékek...

Négy év az négy év, mely alatt sok minden történik. Négyévente rendezik meg az olimpiát, s a lici is négy évig tart, persze csak ha minden jól megy. Szóval ha akarsz, ha nem, négy évig össze vagy zárva azokkal a furcsa emberkével, akiket osztálytársaknak nevezel, akikkel együtt fejlődsz, változol, de legfőképpen hülyéskedsz, felejthetetlen emlékeket szerzel:

XII.TT: amikor...

...Mónika a némettanárnőt egy dobozzal a fején várta, így a tanárnő kitette az órától, ezt mondva: „Cica-mica kifele”.

...bejött a némettanár az órára, és Mónika meg Juszti úgy köszöntek neki, hogy „Auf Wiedersehen” majd emiatt megint ki lettek téve.

XII.MI: amikor...

...április elsején ki akartuk díszíteni Pácurar tanár úr autóját és ki is mentünk a parkolóba, ahol egy csomót kerestük a kocsit, majd kiderült, hogy aznap reggel nem autóval jött.

...Metzire feladtuk az osztály összes kabátját.

...az osztály ragasztószalagát végighúztuk a folyosón és Ilonczai tanár úr az utána következő órán dühében lefeleltette a háromnegyed osztályt.

...elhitettük az angoltanárnővel, hogy Kriszta születésnapja van, így énekeltünk neki, sőt üdítőt is hoztunk (a DÖK-től loptuk).

...Bia és Tünde a függöny mögé bújt, mert tornaórától lógott, de az igazgató meg az inspektorok bejöttek az osztályba és elhúzták a függönyt...

...kilencedikben zene órán mindenki más néven mutatkozott be.

...Csongit egy egész tekercs ragasztószalaggal a székhez szkoccsoltuk.

...Metzi matektáborban megmosta a telefonját Purr-al.

...a fiúk beöltöztek lányoknak és a melleiket felfújt lufikkal töltötték ki.

...Metzi a DÖKösödj okosan játék keretén belül megkérte Halász Éva tanárnő kezét.

Éééééés végül: **1,2,3- törπ, curπ, burπ (törpi, curpi, burpi)**

XII.KG: amikor...

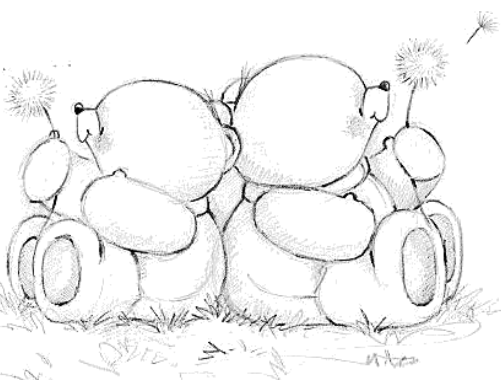
...Kriszti Bélával veszekedett, majd a veszekedés után Kriszti fogta a ragasztót és jól bekente vele Béla székét. Béla az óra végén székestől állt fel s mindenki pukkadt ki a nevetéstől.

...a fiúk, kivéve Leó, fociztak az osztályban, először leverték a táblát, pont matekóra előtt, s óra közben rakták vissza. Majd, ezek után még az órát is leverték, sőt 3 szemetes is eltört...olyan ügyesek voltak.

...Angi úgy hátba vágta Bélát, hogy a seprű ketté tört.

...tornaóra előtt az osztály be lett zárva, így Karcsi és Kriszti az ablakon kellett bemászniuk, hogy átöltözhessenek.

Nóra

„Hasznos életcélt találni és azt kitartóan megvalósítani - ez az egyik titka minden olyan életnek, amelyet érdemes megélni.”
-Herbert Casson

„Mi volt, emléken él,
S új vár, mint utad tova léped,
S éretten az évek fényeibenél,
Sokat tehetsz még, annyi szépet.”
-Fodor József

Virginás-Tar Judith,
Osztályfőnök

BÚCSÚSZÓ

Tisztelt Tanárok, Szülők és Meghívottak! Kedves barátok, iskola- és ballagótársak!

„Csoda az, ami bennünk és körülöttünk van - de nem vesszük észre. Amíg éljük, azt hisszük, természetes... Csak, amikor elmúlt már, döbbenünk rá, hogy csodában éltünk. Utólag. De akkor már késő.” Müller Péter igaz és örökérvényű üzenetével köszöntöm a mai ünnepen a jelenlévőket. Eljött a ballagás napja, a búcsúzás és a köszönet pillanata. Ilyenkor bennünk minden átértékelődik, a rohanás helyét átveszi a csend.

Almássy Csongor

Bányai Eliz-Tímea

Mintha a tegnap lett volna az, hogy mi díszítettük fel a ballagó osztály termét, ma viszont nekünk lett ékesítve virágokkal a már otthonossá vált osztályunk. Nehéz megszólalni ezekben a percekben, hiszen nem könnyű összefoglalni az elmúlt négy évet, elmondani mindazt, amit ballagó társaimmal együtt átélünk és gondolunk.

Berta Bianka-Ingrid

Bicsok Andrea-Denisa

A héten minden nap kicsit búcsúzáva jöttem be az iskola kapuján, és néztem körbe reggelenként az üres osztályban. Miket tudna mesélni rólunk a pávaénektől zengő 47-es terem, amelyhez rengeteg emlék köt minket: szövődtek kapcsolatok és barátságok, születtek tervek, álmok, célok, ötletek és néhanapján butaságok és csínytevések, de legfőképp fejlődések, bocsánatok és mosolyok. Sajoghatna a tábla a sok deriválás és integrálás, programrész, levezetés és irodalmi mű súlyától, de szemtanúja volt a négy éves nyafogásunknak, elhalasztott felmérőinknek és újraírt dolgozatainknak is. És a szekrényünk, melynek terhelőképessége nem is olyan nagy, mint gondoltuk... Egyébként ezen nem is csodálkozom, hiszen kibírta az üvegtörést, a szövegeket, a lapokat, füzeteket, csészéket, könyveket, tornafelszereléseket és ki tudja, még miket. Talán okosabb lenne nem felfedni ezen titkainkat, hiszen a végén kártérítésre köteleznék az osztályt.

Fancsali-Boldizsár Szilvia

Franka Noémi

Ezekben az utolsó pillanatokban mindannyiunk előtt lepereregnek a közös emlékek: a tartalmas tanórák, a reggeli -néha csapatos- késések, a maradandó szerbiai és al-dunai kirándulások, no meg a szakalári kisbankett, a rövid újszentesi biciklis kiruccanások, az álmos kávézások, az éhes lángosozások, az iskolai rendezvények, bulik, a nélkülözhetetlen és zenés – egyeseknél táncos- szünetek, a belső poénok, de nem maradhatnak megemléztlenül a lógások sem.

Gyenes Brigitta-Anet

Juhász Tünde

Minden képfoszlány apró örömét és bánatát egyaránt megőrizzük szívünkben, és nem feledjük el azt sem, hogy honnan indultunk el a nagyvilágba, ki-kí a maga útján. *Úgy gondolom, nem vagyok az egyedüli, aki szeretné meghosszabbítani ezt a pillanatot, mert jó újra visszagondolni azokra az élményekre, amelyek hangulatát a helyszínek mellett, azoknak az embereknek a szeretetteljes lénye is árasztja, akik bármilyen formában is, de mellettünk voltak.*

Szerencsénkre volt egy olyan ember -az osztályfőnökünk, Virginás-Tar Judit- a mi kis közösségünkben, aki összefogta ezt a színes és egyéniségekkel teli csapatot Aki tanúságot tett emberségről, őszinteségről, higgadságról, türelméről, kiállt mellettünk, emlékeztetett minket arra, hogy ne hagyjunk mindent az utolsó pillanatra -ami néha be is jött-, csapatjátékok által összekovácsolt minket, csendesen meghallgatta nyávogásunkat, dacos pillanatainkban segített, kitarott mellettük s gyakran édesítette napjainkat süteményekkel. Örök hálánk, Oszi!

A Tehetségnapon már megkaptuk az irányítót, ami majd mutatja a helyes utat, de valójában a hozzá járó használati utasításokat a négy év alatt tanárainktól kaptuk meg. Noha nekünk se volt kedvünk mindig tanulni, de ilyenkor tanáraink megértőek voltak, és az életre neveltek minket úgy, hogy az általuk átadott értékeket most már mindenki a maga módján építheti tovább.

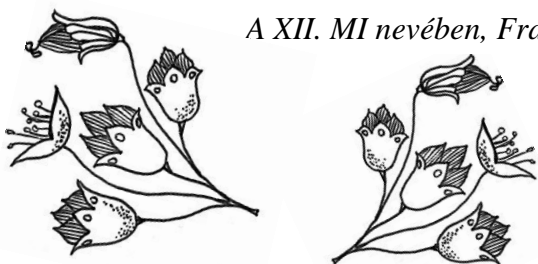
Szüleinknek hála és köszönet mindazért, amit a használati utasítások mellé minden egyes nap megkaptuk: a támogatást, a gondoskodást, a szeretetet, a vigasztalást. Talán az lesz a legnehezebb pillanat, amikor meg kell válnunk ettől az óvó környezettől, és a magunk lábára kell állnunk.

Diáktársainknak azt kívánom, hogy töltsétek hasznosan és élménydúsán az iskolai éveket, még mielőtt felbrednétek, hogy ballagtok! A tizenegyedikeseknek pedig átengedjük a tavaly még miáltalunk is várt „legnagyobbak” szerepét, s egyúttal azt tanácsoljuk, hogy élvezzétek ki az utolsó év minden örömteli, együtt töltött percét.

Nektek pedig, kedves ballagó társaim, kívánom, hogy a nemrég kitöltött ballagási albumokat és a kicsengetési kártyákat nézegetve, jussanak eszetekbe csak a szép pillanatok, és ne habozzatok, látogassatok meg minket a nagyvilágban!

Végezetül pedig, a következő gondolattal búcsúznék el annak a közösségnek a nevében, amelyet oly sokan szerettek, tudva, hogy helyünket egy tartalmas csend veszi át: „Elbúcsúzom, de ott leszek, ahol a szél zúg, a Nap nevet, elbúcsúzom, de itt marad belőlem néhány pillanat.”

A XII. MI nevében, Franka Noémi

Metz István-Róbert

Oláh Júlia

Pantea Klaudia

Sellei Sándor

Vass Imola

Szabó Anita

Szűcs Róbert

Sziksza Dalma

Somkerek Lóránd

*Kiss-Pataki Endre,
Osztályfőnök*

BÚCSÚSZÓ

***Tisztelt Tanáraink, Kedves Szülők, Vendégek!
Kedves Diákok, ballagó társaim!***

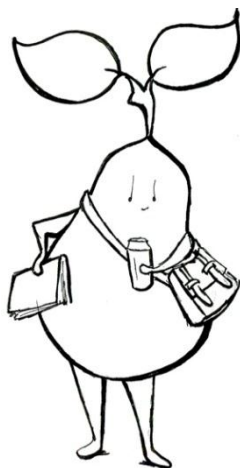
Bartha Bella-Pálma

Nehéz szívvel állok itt most, hiszen arról kell beszélnem, ami véget ér, ami elmúlik és az osztály nevében kell méltóképpen búcsúznom iskolánktól, ami négy, illetve tizenkét évig adott otthont tanulmányainknak.

Nehéz most a szavakkal játszani, olyat mondani, amit kell, ami szép, és valami olyat, ami örökre megmarad bennünk. Ezek mind-mind olyan pillanatok, amiket sosem felejtünk majd el. Szívesen gondolunk vissza az együtt töltött évekre, a közös élményekre. Nem, nem voltunk tökéletes közösség; ha kellett, vitatkoztunk, veszekedtünk, de ezek csak ideig-óráig tartottak, s múltó hóbortjaink, szeszélyeink tengerében idővel elapadtak.

Boncidai Mónika-Magdolna

Sok mindent megharcoltunk, átéltünk, talán olyan dolgokat is, amire egyáltalán nem számítottunk. Most azonban magamhoz szorítanám barátaimat, hogy el ne hagyjuk egymást... könnyes szemmel kezek fogok osztálytársaimmal, s megdöbbentő érzés, hogy hiányozni fognak... Végigülném a leghosszabbnak tűnő órákat, hallgatnám a sok szidást, de már nem lehet. Nagyratörő gondolatokkal, csupa gyermeki őszinteséggel és naivitással csodálkozunk rá a világra, bontogatván szárnyainkat. Mindannyiunk emlékezetében örökre ott fognak maradni a Bartók padjai között eltöltött évek, élmények. Gondoljunk csak vissza az aranyköpésekre, az osztálykirándulásokra, a torkunkban dobogó szívünkre egy-egy óra előtt, vagy éppen puskázás közben.

Borbély László

Ciobanu Jusztina-Alexandra

Forray Attila

Frig Emilia-Larissa

Tudjuk, sokszor nem volt egyszerű velünk. Kerestük, hogy hol vannak a határok, s próbáltuk kitágítani őket. Néha csendes szóval, bizalommal, máskor hangosan, dühöngve, örülettel. Azok voltunk mégis, aminek lennünk kellett. Lázadók, tinédzserek. De be kell látnunk, hogy szükséges volt mindez ahhoz, hogy azokká válhassunk, akik most itt állunk.

Szeretnék köszönetet mondani tanárainknak, akik áldozatos munkájukkal értünk fáradtak, még ha ezt nem is éreztük mindig így, akik mindvégig segítettek, mellettünk álltak, ha megtorpantunk vagy elakadtunk az élet útvesztőjében, akik mindig szakítottak ránk időt, ha hozzájuk fordultunk gondjainkkal, örömeinkkel.

De legfőképpen szeretnék köszönetet mondani az osztályfőnökünknek- Kiss Pataki Endrének aki mindvégig nagyon türelmes volt velünk, akkor is jó

volt hozzánk, amikor nem érdemeltük meg, és igaz hogy sokszor jogosak voltak a kitérései, de mi akkor is nagyon szerettük és mindig jól szórakoztunk vele.

Kedves diáktársaink! Nektek mi mást kívánhatnánk, mint kitartást és szorgalmat az elkövetkezendő évekre. Öregbítsétek iskolánk hírnevét, ahogy mi is tettük és becsüljétek meg az itt eltöltött éveket!

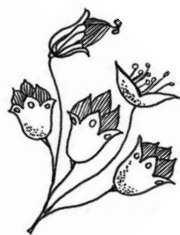
Nekünk most már menni, indulni kell, de előtte az osztálymottóval búcsúszom:

„Összezárt hogy kívül voltunk mindenben.

Különböztünk, de mindig egyformán.

Nem értettük, mi van, és nem tudtuk, hogyan,

De összetartoztunk mindannyian.”

A XII. TT nevében, Boncidai Mónika

Szalai Norbert

Simó Lóránd-Károly

Halász-Szabó Arnold

Kiss Anita

Kiss Dávid

Rus Norbert-Gabriel

*Mauzer Erika,
Osztályfőnök*

*Erdei Elvira,
Osztályfőnök*

Bán Carol-Áron-Andrei

Elekes Krisztián

Gálos Sándor-Leonárd

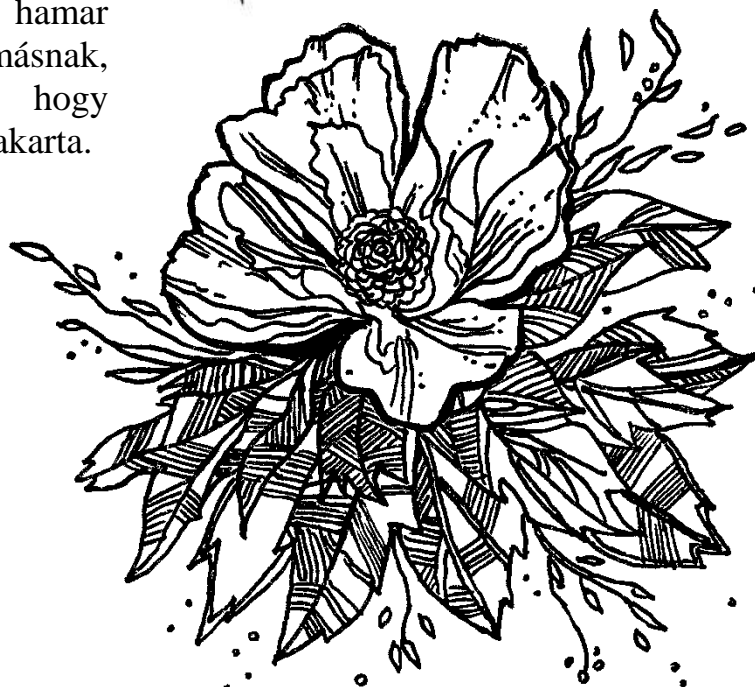

BÚCSÚSZÓ

Egyszer mindennek elérkezik a vége, s akkor búcsúzni kell. A búcsú egy nehéz feladat. Fontos, mert lezár egy időszakot, az élet egy szakaszát elhatárolja a többitől. A bezáruló ajtótól azonban nem szabad megijedni, tudni kell az új irány felé fordulni és meglátni a feltáruló lehetőségeket.

Számunkra ezek az évek felejthetetlenek maradnak, hiszen mindannyian a szívünkben őrizzük az emlékeket. Az első találkozást, ismerkedést, az együtt töltött percek, órákat örökre magunkkal visszük. Észre sem vettük, hogy elrepültek az évek, gyerekből felnőtté váltunk. Előttünk az élet mely rejtélyekkel teli, de ezt a rejtélyes világot mostantól egyedül fedezzük fel és a kihívásokkal magunk nézünk szembe.

Mi olyanok voltunk mint egy család, kevesen, de mégis mindig törődünk és tartottunk egymáshoz. Sokszor vitakoztunk, még veszekedtünk is, de hamar megbocsájtottunk egymásnak, hiszen tudtuk, hogy mindegyikünk a közös jót akarta.

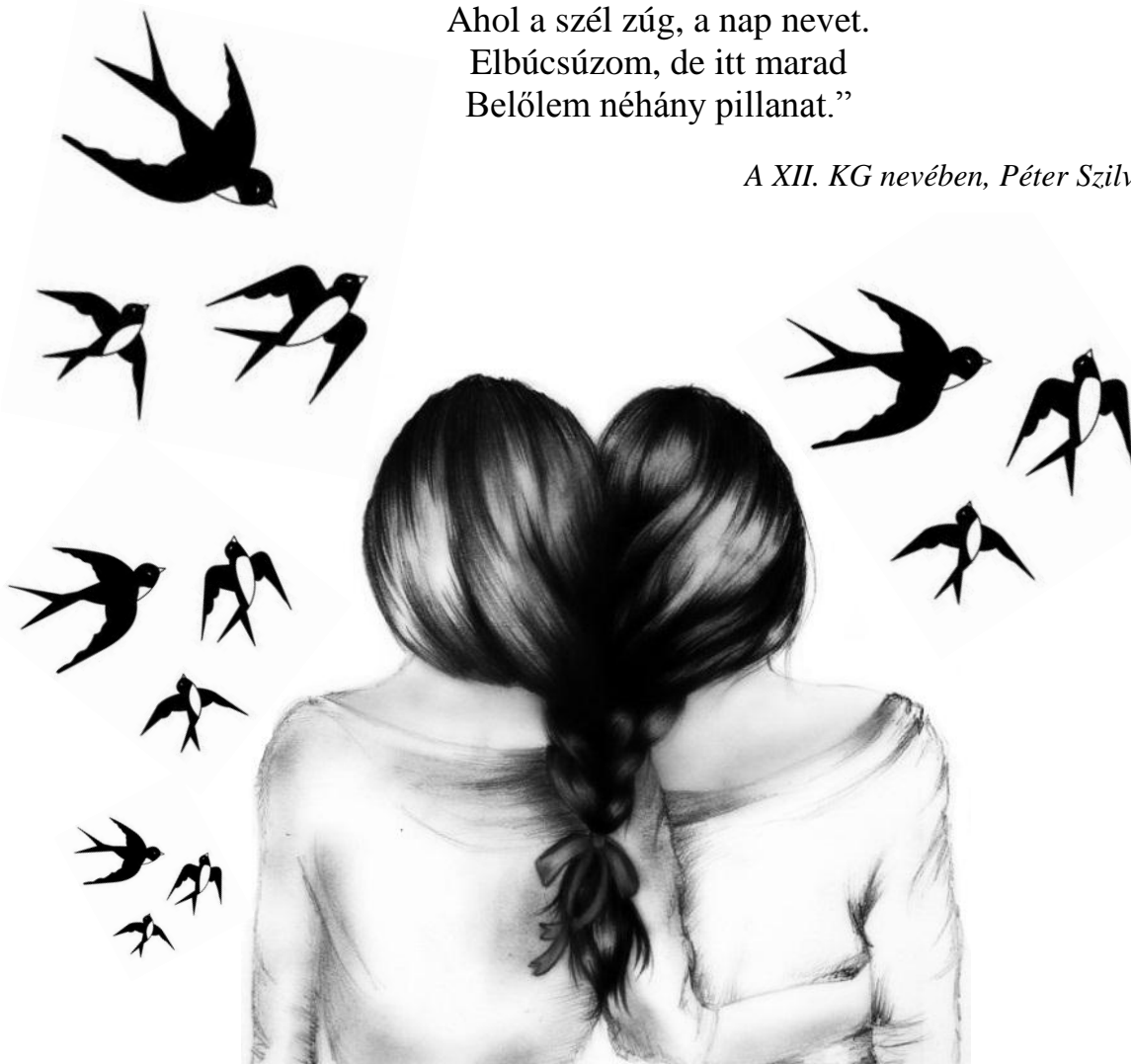
Köszönjük az oszoknak a sok türelmet, törődést, kedvességet. Erdei Elvira oszinak a sok finomságot, amelyeken keresztül megédesítette hétköznapjainkat. Köszönjük Mauzer Erika oszinak a nagyon sok türelmet, hisz tudjuk mi is, hogy nem voltunk mindig angyalok.

Köszönjük a tanároknak a törődést és türelmet, hiszen nem törtünk mindig a csúcsra. Köszönetet mondunk az iskola minden alkalmazottjának, hálásak vagyunk iskolánknak a sok támogatásért. Köszönünk mindent.

Búcsúznak a Republic együttes idézetével:

„Elbúcsúzom, de ott leszek,
Ahol a szél zúg, a nap nevet.
Elbúcsúzom, de itt marad
Belőlem néhány pillanat.”

A XII. KG nevében, Péter Szilvia

Tóth Béla

Sentean Angéla-Erzsébet

Sechelian Ariana-Timeea

Magda Krisztina

Péter Szilvia-Gabriela

„Nem tudtam elképzelni, hogy egyszer véget ér a főiskola. Életem legboldogabb négy évét töltöttem itt. Végignéztem az asztalnál ülő nevető és sikítózó társaimon. Ők voltak a családom. Megértettek és úgy ismertek, ahogy senki más a világon.”

-Cora Carmack

Búcsúdal töletek - XII. T.T.

Kedves gyermekeim, jogos a kérdésetek: miért választottam búcsúdal? A válasz egyszerű: azért, mert így mindenki olyan dallamot választ e szöveg elolvasásához, amelyik számára a legszebb, s amely a lelke mélyéből jön. Most, ballagásotok előtt, kettős érzés kavargat bennem. Egyrészt örvendek, hogy felnőttek és büszkeség tölt el, hogy felkészülten lépkedtek előre az Élet lépcsőfokain. Másrészt szomorúság tölt el, hiszen holnap kiléptek az iskola kapuján, s többé nem ültök az iskolapadban, velem szemben.

Egyszerűbben fogalmazva, magával ragad a nosztalgia, amikor visszagondolok a kellemesen eltöltött órákra, a derűs korcsolyázásokra, zajos bowlingozásokra, verejtékes kirándulásokra, a meglepetésekkel teli szülinapi ajándékozásokra és tortaevésekre. Tegnap még a ballagási ruhát kerestük, fényképezkedtünk, táncpróbákra jártunk, bemutattuk Romániát és Szíriát a kisebbeknek, úsztunk (a boldogságban), nagyokat ettünk a töröknél, filmeket néztünk a moziban. Mára mindez elszállni látszik, alig érintem ujjaitokat, búcsúzunk...

Valljuk be férfiasan, nem volt könnyű benneteket összekovácsolni. Kezdetkor, a IX. osztályban, sokan voltatok és sokfélék. Bár az osztály lassan fogyott, a mindennapok örvényei több

társatokat elsodort, más útra terelt, de ti, tizenketten, kitarítottatok. Amikor reátok nézek, csak szép, okos, talpraesett felnőtteket látok magam előtt.

Remélem, hogy akkor is, miután az érettségi sikeresen lejárt és szétszéledtek a nagyvilágban, a facebook csoport ugyanolyan aktív lesz, mint most és rendszeresen fogunk találkozni, a virtuális világban tovább fogjuk majd egymás kezét.

U.I.: A Bartha Bella facebook-csoporton megosztott képére válaszolva: örvendek, hogy hozzájárultam a személyiségetek fejlődéséhez! Örvendek, még akkor is, ha a nyugodt és bölcs tanár a tanév végére kissé ideges lett, ám megtanított benneteket egyenes tartással saját lábatokon járni, önmagatok lenni, mindig előre nézni!

Kiss-Pataki Endre, a XII. TT osztályfőnöke

Kedves végzős XII. Kágés diákok!

„Jó volna jegyet szerezni és elutazni Önmagunkhoz, hogy bennetek lakik,
az bizonyos
Minden reggel hideg vízben fürdetem gondolataimat, így lesznek frissek és
épek
A gyémántból jó, meleg dalok nőnek, ha elültetjük a szívünk alá

Igazi lelkünket, akárcsak az ünneplő ruhákat gondosan őrizzük meg,
hogy tiszta legyen majd az ünnepekre. ”

-József Attila

„Jó volna jegyet szerezni és elutazni Önmagunkhoz, hogy bennetek lakik, az bizonyos.” Bennetek lakik a jövő, az álmaitokban, a képzeletetekben. Ne féljete hát álmodni, álmaitokat bátran tettekre váltani, valósággá varázsolni.

Fürdésétek minden reggel hideg vízben gondolataitokat, hadd legyenek „frissek és épek”, mert a gondolat teremtő erő, része a varázslatnak.

Szívetek alá ültessétek a szeretet gyémántját, mely mosolyt fakaszt, meleget ad, énekelve az élet örök dalát.

Kívánom, hogy legyen ünnep minden napotok, igazi lelketeket ne kelljen elcsomagolni, éljete az szerint minden áldott napon.

Tíz év múlva megbeszéljük, hogyan sikerült megvalósítani a fentieket, ugyanitt.

Sok szeretettel, az Oszi
Mauzer Erika, a XII. KG osztályfőnöke

Kedves 12. MI, drága végzős osztályom!

Valamikor 9. osztályban, amikor még alig merészkedtetek be a programozás világába, a következő – mi tagadás, sokak számára meghökkentő - osztálymottót fogalmaztatok meg:

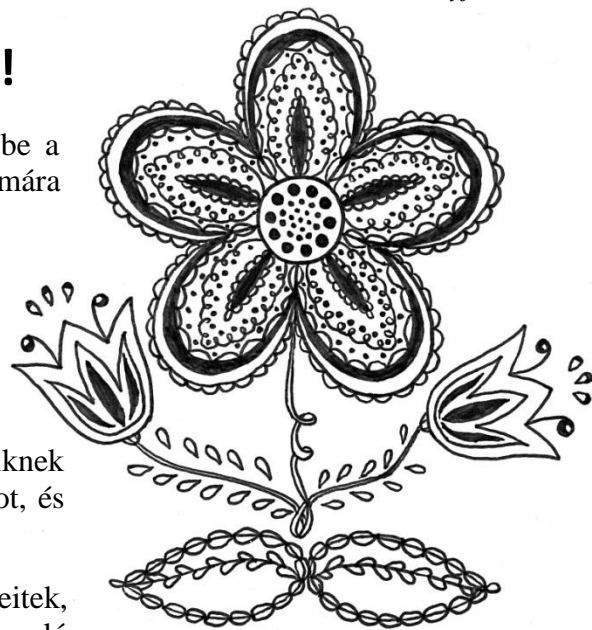
*Matekból és infóból még nem ragyogunk,
De amit biztosan tudunk:
MI összetartozunk.
A „ciklusból” kijutunk!*

Sok-sok ciklusból áll az élet nagy ciklusa. Mindegyiknek megvannak az állandói, amik komolyan befolyásolhatják a folyamatot, és vannak benne változók amik nagy mértékben tőlünk függenek.

Kicsi korotokban ott voltak a biztonságot adó állandók: szüleitek, nagyszüleitek feltétlen szeretete és jelenléte, biztonságot és irányt adó utasításai. Látványos testi és lelki fejlődéssel léphettek ki a ciklusból, vidáman és gondtalanul.

A kamaszkor ciklusa már nem volt olyan zökkenőmentes. A gyermekkor biztonságot nyújtó állandói mellett újabb állandók jellemezték ezt a ciklust: felnőttek gondoskodása, nevelése, tanítása és barátok nyitottsága, hűséges szeretete. Sok-sok jóakarattal ami igen gyakran súrlódásba került a bennetek duzzadó, forrongó, olykor kíváncsiskodó, tapasztaló, új erővel, változókkal. És időnként újra kellett kezdeni. Újra próbálni, átértékelni, tudatosítani, megtanulni, megköszönni, megbocsátani. Bizakodóan és lelkesen léptetek ki belőle, és állítgatjátok még mindig a legérdekesebb és egyben a legnehezebb ciklus, a **felnőttkor** változóinak kezdőértékét.

A szabadság ciklusa ezután következik, a maga kihívásaival, csúcsaival és völgyeivel, ígéreteivel és árnyaival. Szabad lesz dönteni, szabad lesz tervezni és megfontoltan cselekedni, szabad lesz észrevenni és kihasználni a lehetőségeket, és szabad lesz felelőséggel és odafigyeléssel viszonyulni embertársainkhoz és környezetünkhöz, és szabad lesz nemes dolgokat kezdeményezni és küzdeni a megvalósításukért, és szabad lesz szeretettel ápolni és építeni a kapcsolataitokat, és szabad lesz találkozni, választani és szeretni, nagyon szeretni... És szabad lesz mindezek ellenkezője is. És szabad lesz tévedni is, és szabad lesz újra, meg újra kezdeni hittel és reménységgel, és minden kisebb ciklusban megküzdeni a kilépésért, megküzdeni a továbblépésért, a fejlődésért.

Folytatás a 12. oldalon

S, ha elfogadjátok, ebben a ciklusban is ott lesznek a támogató és biztosságot adó állandók, igaz, rejtettebb formában, szelíden. „Van elég világosság a földön azok részére akik valóban látni vágnak”, mondta B. Pascal. Keressétek, s találtok tanácsot, odafigyelést és gondoskodó emberi szeretet. Forduljatok a fény felé, és az egész nagy életciklust átfonja és körülöleli, az égi szeretet.

PROGRAM bucsuuzenet;

VAR uzenet:STRING;

BEGIN

uzenet:='Fordítsd az arcodat a nap felé és minden árnyék mögéd kerül (Helen Keller)';

WRITELN(uzenet);

WRITELN('Sok szeretettel, az Oszi')

END.

Virginás-Tar Judith, a XII. MI osztályfőnöke

Egy újlenyomat

Akármit készítesz, alkotsz, ami a te kezed munkája, abban benne van a lelked, a személyiséged.

Például két ember nem tud ugyanolyan lasagne-t készíteni, mert mindkettőé a maga módján lesz egyedi.

Ha zongorázom és leütöm a billentyűket, eljátszok egy dallamot, egy dalt. Ha valaki ugyanazt a dalt játssza le, nem lesz pontosan ugyanolyan. Mert én máshogy élem bele magam abba a dalba, mint mások. Más az energiám. Más a dal, amit ugyanabból a kottából játszunk.

Mikor lenyomom a billentyűket, az újlenyomatom rajtuk marad. A dallam, amit játszok energiával tölti meg azokat, akik hallgatják, az én energiámmal. Az újlenyomat már nemcsak a zongora billentyűin lesz rajta, hanem a dalon keresztül az emberek lelkébe nyomom.

Ha tetszett a hallgatónak az energiám, az újlenyomat a dal végével nem tűnik el, hanem tovább él benne. Továbbviszi az energiámat. És mikor ő alkot valamit, egy nagyon kicsi részt az én energiámból is belefektet a munkájába.

Mindenki alkot valamit a világban, dalt, lasagne-t, matekfeladatot... Talán észre sem veszed, de a rád ragadt dallal egy szobrot alkotsz, amiben az én energiám is benne lesz.

Zuzsi

Fogalmam sincsen...

Kedves Ballagó, elérkezett ez a nap is. Nem szeretnék hegyi beszédeket tartani neked, mert bízom benne, hogy tudod a ballagás lényegét és tapasztaltad ugyanakkor a varázsát is, így én személyesen néhány idézettel búcsúzom tőled és kívánok neked mindenfélét.

„-Malacka: Hogyan betűzöd azt, hogy SZERETET?”

-Micimakó:Ne betűzd, érezd!”

„Az élet nem azt jelenti, hogy túléljük a vihart, hanem, hogy tudjunk táncolni az esőben.”

„-A fejlődéshez több száz év szükséges.

-Úgy érted több ezer.

-Miért javítasz folyton ki?

-Azért, hogy fejlődhess.”

„Ahonnan jöttél elillan, amerre tartasz sehol még; az élet a kettő között van.”

„Az elefánt szürke, de nem minden ami szürke az elefánt.”

„Before he was unable to make a choice because he didn't know what would happen. Now that he knows what will happen, he is unable to make a choice.”

„Hát igen, a világ mindig gyönyörű, nem mintha valóban az volna, hanem azért, mert én úgy látom.”

„-Some day, we will all die, Snoopy!

-True, but on all the other days we will not.”

Brigj :•

Ajánlók

A nyomorultak

A könyv Jean Valjean volt fegyenc életét mutatja be, aki kiszabadulva a fegyházból új életet kezd, s ő lesz egy kicsiny város polgármestere. Itt megismerkedik a nehéz sorsú Fantine-val, kinek halálos ágyánál fogadalmat tesz, hogy gondoskodni fog kislányáról, Cosette-ről.

De Jean Valjean-nak hamarosan menekülnie kell, hiszen Javert felügyelő fel fogja ismerni benne a volt gályarabot, s mindenképpen igazságot akar teremteni. Innentől kezdve a polgármesternek nem lehet teljes nyugalma, hisz Javert állandóan a nyomában lesz, de mégis odaadással, s szeretettel próbálja nevelni Cosettet.

A történet az ő sorsukat mutatja be, évről évre, hogyan cseperedik Cosette ifjú hölgyé, meddig kell egy embernek a múltban elkövetett hibái miatt szenvednie, miért olyan nehéz elengedni egy rögeszmét, mikor érezzük, hogy úgy lenne helyes.

Véleményem szerint egy nagyon tartalmas könyv, mely bebizonyította számomra, hogy mindenki „emberből” van. Emberek vagyunk, sokszor gonoszak, kiállhatatlanok, s mindig a másik vesztét keressük, de ugyanakkor lehetünk jók is, tudunk örülni, nevetni,

szeretni vagy éppen szenvedni. Bárkiből lehet a végén jó vagy rossz, s lényegében nem a múltad határoz meg, hanem az, hogy mit teszel a jelenben.

Victor Hugo bemutatott egy olyan világot melyben meg lehet változni, folyamatosan lehet fejlődni, viszont mindig lesznek akik a múltadra fognak emlékeztetni.

Végezetül azoknak ajánlanám a könyvet, akik ki szeretnének szakadni egy kicsit a mai modern, rohanó életből, viszont nem ijednek meg egy korántsem tökéletes környezettől. Bárki aki a kezébe veszi a könyvet legyen felkészülve, egy zavaros, szennyes, szenvedéssel teli világra, amire már a cím is utal, de mégis, ahogy a valóságban is előfordulnak, úgy a könyvben is rejlenek apró csodák, melyek csak rajtunk múlnak, hogy megtaláljuk vagy sem.

Nóra

Nekem 8

A Martin Lawrence és Tim Robbins főszereplésével készült film arról szól, hogy egy nap Nick Beam (Tim Robbins), hamarabb hazaérve a munkából, rajtakapja feleségét a főnökével. Nem tudván mit csináljon, kocsiba ül és a városban elkezdi furikázni. Egy szegényebb negyedbe érve, egy tolvaj, Terrance (Martin Lawrence), ül be az autójába és kiszerezné rabolni. Ám a „megcsalt” Nick nem ijed meg, sőt inkább ő szívatja meg Terrancet úgy, hogy kiviszi őt a sivatagba. A verekedések és nagy veszekedések után Terrance megtudja mi történt Nickkel és ötleteket ad neki a bosszúra. A magányos Nick kapva-kap az alkalmon és egy jó ötlete támad.

A cselekmények leforgása közben a két ember jobban megismeri egymást és jó barátok lesznek. Bár a filmnek nincs nagyobb üzenete, mégis az egyedi ízű humorával és a vagány szereplőkkel lefoglalja a nézőt és magával ragadja az események sorozatába.

A film nem mostani, de szerintem ettől válik kellemessé és idillikussá.

Kinga

SOROZAT

BLINDSPOT

A relatív új amerikai krimi és dráma filmsorozat, melyet szabad fordításban „Vakfolt”-nak nevezhetnénk, drogként hatott a nézőközönségre, miután egy részt meglekintett!

A filmsorozat reflektorfényében található főszereplő „Jane Doe”-nak (Jaimie Alexander) van becézve, mivel nem tudják – s a probléma, hogy ő sem tudja – hogy ki is valójában, miután egy zsákban találják rá, tele tetoválásokkal, az FBI-nak küldve, egy memóriatorlás után. Legközelebbi kapcsolata egyelőre az egyik ügnyökkel alakul ki, akinek a neve a lány hátán szerepel: Kurt Weller (Sullivan Stapleton).

A sorozat konfliktusa után rájönnek, hogy minden tetoválás egy-egy bűntényre utal, amelyeket sorra elkezdenek megoldani, s e mellett több dolgot tudhatunk meg a főszereplőnk múltjáról, a többi ügnyök életéről – akció és dráma keverve kiegyensúlyozott módon!

Ki csinálta ezt „Jane”-el? Miért? Ezt ő is szeretne volna megtudni, mígnem rátalált a válaszra. Te kíváncsi vagy?

Metz

We Are the Generation That Doesn't Want Relationships

Sometime this month I have read a nice little article on this topic and it was so utterly staggering that I definitely had to share it with you. So, here it is:

“We want a second cup of coffee in our Instagrams of lazy Saturday mornings, another pair of shoes in our artsy pictures of our feet. We want a Facebook official relationship every one can like and comment on, we want the social media post that wins #relationshipgoals. We want a date for Sunday morning brunch, someone to commiserate with during the drudge of Mondaze, a Taco Tuesday partner, someone to text us good morning on Wednesday. We want a plus one for all the weddings we keep getting invited to (how did they do it? How did they find their happily ever after?). But we are the generation which doesn't want a relationship.

We swipe left in hopes of finding the right person. We try to order our soulmate like a request on Postmates. We read 5 Ways to Know He's Into You and 7 Ways to Get Her to Fall For You, in hopes of being able to up-cycle a person into a relationship like a Pinterest project. We invest more time in our Tinder profiles than our

personalities. Yet we don't want a relationship.

We “talk” and we text, we hangout and we “happy hour”, we have some coffee and grab some beer – anything to avoid an actual date. We private message to meet up, we small talk for an hour only to return home and small talk via text. We forgo any chance of achieving real connections by mutually playing games, getting no winners. Competing for the “Most Detached”, “Biggest Apathetic Attitude” and “Best at Being Emotionally Unavailable”, what we end up actually winning is “Most Likely to Be Alone”.

We want the façade of a relationship, but we don't want the work of a relationship. We want to hold a hand without establishing any eye contact, teasing without any serious conversations. We want the pretty promise without the actual commitments, anniversaries to be celebrated without those 365 days of work. We want the happily ever after, but we don't want to invest the effort in the *here and now*. We want the deep connection while keeping things shallow. We long for that world-series kind of love, without being willing to go to bat.

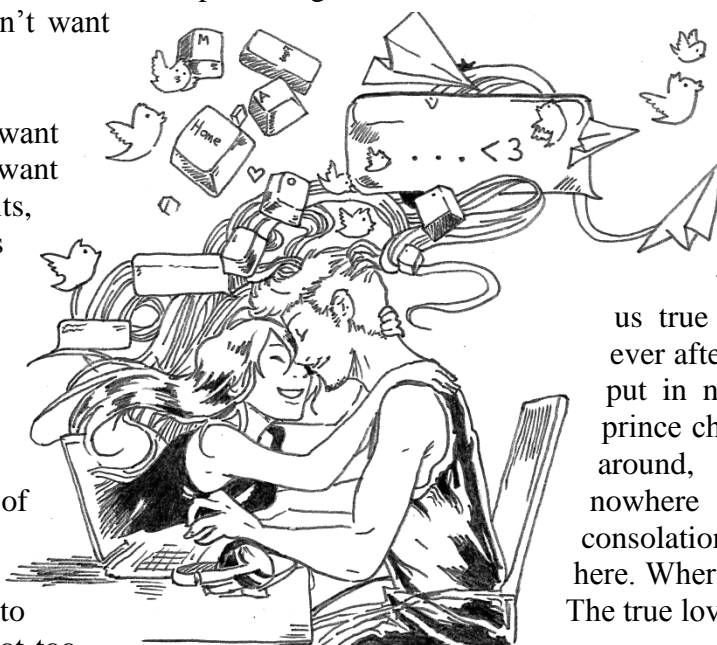
We want someone to hold our hand, but we don't want to put the power to hurt us in their hands. We want cheesy pick up lines, but we don't want to be picked up... for that involves the possibility of being set down. We want to be swept off our feet, yet at the same time remaining safe and independent, standing on our own. We want to keep chasing the idea of love, but we don't want to actually fall into it.

We don't want relationships – we want friends with benefits, Netflix and chill, nudes on Tinder. We want anything that will give us the illusion of a relationship, without being in an actual relationship. We want all the rewards and none of the risk, all of the payout and none of the cost. We want to connect – enough, but not too much. We want to commit – a little, but not a lot. We take it slow: we see where it goes, we don't label things, we just hang out. We keep one foot out the door, we keep one eye open, and we keep people at arm's length - toying with their emotions but most of all toying with our own.

When things get too close to being real, we run. We hide. We leave. There's always more fish in the sea. There's always another chance at finding love. There's just such a little chance of keeping it these days...

We hope to swipe right into happiness. We want to download the perfect fit like a new app - that can be updated every time there's a hitch, easily compartmentalized into a folder, deleted when we have no more use for it. We don't want to unpack our baggage – or, worse, help someone unpack theirs. We

want to keep the ugly behind the cover up, hide the imperfections with an Instagram filter, choose another episode on Netflix over a real conversation. We like the idea of loving someone despite their flaws; yet we keep our skeletons locked in the closet, happy to never let them see the light of day.

We feel entitled to love, like we feel entitled to full time jobs out of college. Our trophies-for-everyone youth has taught us that if we want something, we deserve it. Our over-watched Disney VHSs taught us true love, soul mates, and happily ever after exist for everyone. And so we put in no effort, and wonder why our prince charming hasn't appeared. We sit around, upset that our princess is nowhere to be found. Where is our consolation prize? We showed up, we're here. Where's the relationship we deserve? The true love we've been promised?

We want a placeholder, not a person. We want a warm body, not a partner. We want someone to sit on the couch next to us, as we aimlessly scroll through another newsfeed, open another app to distract us from our lives. We want to walk this middle line: pretending we don't have emotions while wearing our heart on our sleeve, wanting to be needed by someone yet not wanting to need someone. We play hard to get just to test if someone will play hard enough – we don't even fully understand it ourselves. We sit around with friends discussing the rules, but no one even knows the game we're trying to play. Because the problem with our generation not wanting relationships is that, at the end of the day, we actually do."

Source: http://www.huffingtonpost.com/entry/w-e-are-the-generation-who-doesnt-want-relationships_us_572131a5e4b03b93e7e435d8

That is the article. And I would like to add a rather personal touch to it with a conclusion.

So, dear graduating colleagues, now that you are stepping into the capital lettered LIFE, don't be afraid to build on something, don't take love for granted. Live your lives to the fullest and love with passion, with fire. If someone gives you a feeling of happiness and comfort, don't let that feeling go, keep it close. Live the moment, it won't last forever.

Thank you, and good luck, dear graduating colleagues!

#Loli

Best of ARANYKÖPÉSEK

M.E.: Legyetek szivesek óra előtt bevenni egy szófósás elleni pasztillát!

K-P.E.: Szeretnéd alulról szagolni az ibolyákat?!

V.T.J.: Ne veszekedjete, gyerekek! Felnőttek vagyunk!

N.A.: Most szabad megpofozzam őket?

Diák: Nem, mert a felső szabály értelmében nem megengedett a fizikai bántalmazás.

N.A.: De én nem bántalmazom őket, csak úgy egyszerűen nekikimennek a kezemnek.

J.M.: Vasile Voiculescu a făcut pușcărie, pe când Tudor Argehezi a făcut un pact să nu facă.

Diák: Eh, era mafiot.

F.S.: Mit biztosítanak a fogak?

Diák: Azt, hogy ilyen szép mosolyom legyen.

Sz.T.: Miért nem figyelsz ide? Nem szerelmet vallok neked, kémiáról beszélek...

P.M.: Természetes, mint gyök 2. (a gyök 2 nem természetes)

B.G.: Kukac van a fenekedben? Szedd ki onnan, és ülj nyugton!

(táblán: $T_0 = 0 \text{ K} \rightarrow$ abszolút zéró fok)

Diák: Az az OK, az mi a táblán?

I.Zs.: Az az, hogy oké, hogy eljutottunk idáig...

H.F.: Képzeljétek magatok elé az Atlanti-óceánt, de vigyázzatok, bele ne fulladjatok!

M.E.: Gyorsan lépjete reakcióba a folyosóval.

N.A.: Hétfőtől új oszítok lesz, mármint ugyancsak én, csak ahogy mondják: reloaded...

V.T.J.: Erről beszéltem az előbb... te mindig fáziseltolódásban vagy.

N.A.: Lesz olyan szünet, amikor pampers-t cserélünk, s akkor majd itt ülünk 5-ig, mert időbe telik, míg mindenkinek lecseréljük a pampers-t, tejet adunk, böfögtetünk.

Diák: A halaknak nem fárasztó, hogy a szájukon keresztül lélegezzenek?

F.S.: Neked nem fárasztó, hogy ennyi hülyeséget beszélsz?

Diák: Tanár úr, én a Ionnal úgy voltam, hogy olvastam két oldalt, letettem a fejem, aztán egész éjjel Ionnal aludtam.

I.Zs.: De remélem az ágy két másik végébe.

Diák1: Fáradt vagyok, mert nem aludtam éjszaka.

Diák2: Miért, mit csináltál?

Sz.T.: Hát éjjel sok mindent lehet csinálni... (osztály nevet)

Sz.T.: Ha arra gondoltok, amire én, akkor ellent kell mondjak. Azt nem csak éjszaka lehet csinálni.

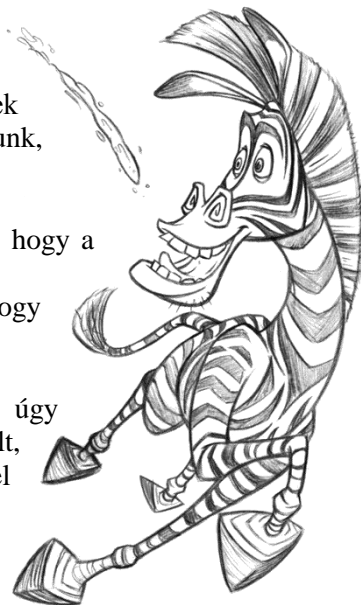
Diák2: Hát igaz, azt lehet nappal is a főtéren.

Sz.T.: Miért, te úgy szoktad?

B.G.: Mi az, ketten feleltek egyszerre? Sztereóban hallgassam?

P.M.: Két hét múlva olyan tiszta lesz, mint a Bega vize.

N.A.: Tudom, senki sem lehet tökéletes...rajtam kívül!

Köszönjük a Bartók Béla Alapítvány támogatását!

Viky

Főszerkesztő: Bîtoancă Diana

Tördelő: Bîtoancă Diana

Olvasószerkesztők: Boros Viktória, Erdős Zoltán, Fazakas Szilvia, Kovács Árpád

Grafikusok: Bîtoancă Diana, Bodnár-Végh Krisztina

Szerkesztők: Bîtoancă Diana, Boros Viktória, Erdős Zoltán, Fodor Zsuzsanna, Horváth Brigitta, Horváth Kinga, Kádár Júlia, Metz Norbert, Szabó Nóra

Angol nyelvű cikk javítása: Tasi Margareta

Szellem(i) ir(ány)ító: Molnár Tímea-Imola

Elérhetőség:

juventusbbel@yahoo.com

Honlap: <http://juventus.bartok.ro>

„Vagy állíts meg a folyosón!”